

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γ ρ α φ ε ῖ ο ν τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
κάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶ

Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ περὶ ἡμῶν χεῖρ
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲ
ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγρα
καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμον
τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶν
δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶ
εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσ
γραμματοσημον 50 λεπτῶ
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ Ἑλληνίδες εἰς τὴν ἔκθεσιν. Δ'. — Οἱ πρῶτοι βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος (ὑπὸ κυρίας Πηνελόπης Παπαηλιοπούλου, πρώην Κυρίας τῆς Τιμῆς τῆς Βασιλίσσης Ἀμαλίας). — Γυναῖκες συγγραφεῖς. (ὑπὸ τῆς Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Τὸ Νέον Συμβόλαιον. — Μία γυναῖκα ἢ ἑποία πηδᾷ τοὺς καταρράκτας τοῦ Νιαγάρα μέσα εἰς ἓνα βαρέλι. — Τὸ περρωμένον. — Ἀλληλογραφία. — Συνταγή. — Ἡ κυρία Ζοζεφίνα (ἐπιφυλλίς). — Εἰδοποιήσεις.

Αἱ Ἑλληνίδες εἰς τὴν ἔκθεσιν

Δ'.

Λοιπὸν, προκειμένου περὶ βιομηχανίας, ἡ ὁποία ἄλλοῦ ἀνεπτύχθη μὲ κεφάλαια τραπεζῶν καὶ συνεταιρισμοὺς ἐκατομμυριούχων καὶ ἀνεδείχθη μὲ τὴν συνεργασίαν τῶν νεωτέρων μηχανικῶν ἐφευρέσεων, τῆς τέχνης καὶ τῆς ἐπιστήμης, ἐδῶ ἡ ἰδία βιομηχανία ἀνεπτύχθη καὶ προάγεται καὶ τελειοποιεῖται μὲ μόνην τὴν ἐργασίαν τῆς γυναικὸς καὶ μὲ μόνην τὴν καλαισθησίαν τῆς καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς τέχνης, ἅς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς Πηνελόπης μεταδίδουσι αἱ γενεαὶ τῶν μητέρων αἱ ἀλλεπάλληλοι πρὸς τὰς γενεὰς τῶν θυγατέρων, αἱ ὁποῖαι διαδέχονται ἢ μία τὴν ἄλλην.

Ἡ μόνη διαφορὰ εἶναι ὅτι ἐκεῖναι εἰργάζοντο μόνον διὰ τὸν ἑαυτῶν καὶ διὰ τὰς οἰκογενείας των, ἐνῶ αἱ νεώτεραι ἐργάζονται διὰ τὴν ἐμπορικὴν καὶ βιομηχανικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ τόπου. Ἐκεῖναι εἰργάζοντο διὰ τὸ ἔνδυμα μόνον τοῦ σπιτιοῦ. Αὐταὶ ἐργάζονται σήμερον καὶ διὰ τὸ ὑπόδημα καὶ διὰ τὸ ψωμί καὶ διὰ τὸ κρέας καὶ διὰ τὴν ἐκπαιδεύσιν τοῦ υἱοῦ καὶ διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς κόρης καὶ διὰ τὰς τόσας ἄλλας ἀνάγκας, τὰς ὁποίας τὸ σημερινὸν καθεστὸς ἐδημιούργησε. Ἀπὸ παράγοντος τῆς οἰκιακῆς μόνον οἰκονομίας, ὅπου ἦτο ἐκείνη, αὐτὴ γίνεται εἰς πολὺ εὐρυτέραν λίμνα παράγων τοῦ οἰκογενειακοῦ πλοῦτου καὶ τῆς οἰ-

κογενειακῆς εὐμαρείας ἐν πρώτοις καὶ τῆς ἐθνικῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς παραγωγῆς ἔπειτα.

Ποῖος δὲ ἐπρωτοστάτησε εἰς τὴν εὐεργετικὴν καὶ πάλιν αὐτὴν μεταρρυθμίσειν καὶ ποῖος ἀνέστυρεν ἀπὸ τὴν ἀφάνειαν καὶ τὴν περιφρόνησιν τῆς πρώτης πεντηκονταετηρίδος τοῦ λήξαντος αἰῶνος τὴν βιομηχανίαν αὐτὴν τὴν ἐκπεσοῦσαν, τὴν ὁποίαν οἱ πλοῦσοι τῶν πόλεων καὶ οἱ ἐξ Εὐρώπης ἐπανερχόμενοι ἡμιπολίτιστοι ἐβλεπαν μὲ περιφρόνησιν; Ποῖος ἐσκέφθη ὅτι ἡ ὑφαντικὴ, ἡ ὁποία ἀφανῶς ἐφυτοζοῦσεν ἀκόμη εἰς τὰ πλέον πτωχὰ χωρικὰ σπέρτια τῆς Ἑλλάδος, μὲ τὰ παλαιὰ σχέδια καὶ χρώματα ἐντελῶς περιφρονημένα, ὄφειλε νὰ ἀναζωογονηθῇ καὶ νὰ ἀναζήσῃ καὶ νὰ ἀπασχολήσῃ ἐκ νέου τὰ τόσα πτωχὰ χέρια τὰ ὁποῖα ἔμεναν ἄεργα καὶ νὰ δώσῃ τροφὴν καὶ ὑπαρξίν εἰς τοὺς τόσους χωρικοὺς πληθυσμοὺς καὶ νὰ ἀναγεννήσῃ τὸ αἶσθημα τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὀραίου εἰς τὴν ταπητουργίαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐκχυδαίσῃ ἡ εὐρωπαϊκὴ ἀκαλαίσθητος βιομηχανία τῶν ἐντύπων σχεδίων μὲ τὰς παρωδίας τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἄλλων τερατοφυγμάτων τῆς ἐποχῆς.

Γυναῖκες καὶ πάλιν ἀλλὰ γυναῖκες τῆς πρωτεύουσας ἀνεπτυγμέναι καὶ καλαισθητοί, αἱ ὁποῖαι ἠνώθησαν εἰς σωματεῖα καὶ ἀδελφώθησαν εἰς συλλόγους καὶ συνέλεξαν δραχμὴν πρὸς δραχμὴν συνδρομὰς καὶ κατέφυγαν εἰς τὴν γενναιοδωρίαν τῶν πλουσίων καὶ συστηματικῶν τοῦ τόπου εὐεργετῶν διὰ νὰ ἰδρύτουν ἐργαστήρια, εἰς τὰ ὁποῖα ἐστρατολογήθη ἀμέσως κάθε ὑφαντικὴ ἱκανότης ἀπὸ τῶν Κλαμῶν καὶ τῆς Κύμης μέχρι τῆς Σμύρνης καὶ τοῦ Πόντου καὶ τῆς ἀπωτάτης Ἀνατολῆς.

Καὶ τὸ παράδειγμα αὐτῶν ἐμιμήθησαν αἱ Ἑλληνίδες ἄλλων Ἑλληνικῶν πόλεων, καὶ αἱ Ἑλληνίδες τῆς Κρήτης καὶ τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τῶν Κυθωνιῶν καὶ τῆς Βάρνης καὶ τῆς Σμύρνης καὶ τὰ ἐργαστήρια σήμερον πολυπλασι-

ζονται ημέρα τῆς ημέρα καὶ ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία ἐνισχυομένη ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς φιλανθρωπίας καὶ ἀπὸ τὸν πόθον τῆς ἐθνικῆς παραγωγῆς κατώρθωσε τὸ μέγα κατόρθωμα τῆς ἀναγεννήσεως καὶ τελειοποιήσεως μιᾶς τέχνης, ἡ ὁποία ἐμαρτάνετο καὶ ἐθνήσκε καὶ ἡ ὁποία σήμερον ἀναβάλλει καὶ ἀκμάζει καὶ ἀνθεῖ.

Ὅλα αὐτὰ τὰ γυναικεῖα σωματεῖα καὶ αἱ Ἀδελφότητες ἐκθέτουν ὠραία ἔργα τῶν εἰς τὴν ἔκθεσιν ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἐργασταίου τοῦ Συλλόγου τῶν Κυριῶν μέχρι τῶν σωματείων τῶν ὑποδούλων ἀδελφῶν μας. Καὶ παρ' αὐτὰ ἔρχεται ἔπειτα ἡ σειρά τῶν βιομηχανῶν γυναικῶν μας, αἱ ὁποῖαι καὶ πάλιν εἶναι δημιουργήματα θαυμαστὰ τοῦ γυναικείου ἐγῶ, ἀπὸ τῆς Σπάρτης Καρασταμάτη, ἡ ὁποία κατώρθωσε ἐκ τοῦ μηδενὸς καὶ μόνον μετὰ τὴν δραστηριότητα καὶ τὴν τέχνην τῆς νὰ δημιουργήσῃ ἐργοστάσιον μεταξωτῶν, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπασχολοῦνται σήμερον περὶ τὰς ἐξήκοντα ἐργάτιδες, μέχρι τῆς ἐκ Κρήτης Δραμιτινοῦ, τῆς ὁποίας ἡ ἐργασία ἐν τῇ ἀφανείᾳ, ἀποτελεῖ μίαν ὠραίαν καὶ συγκινητικὴν σελίδα ἐπιμονῆς, ὑπομονῆς καὶ θελήσεως.

Καὶ παρ' αὐτὰς πόσαι ἄλλαι, τῶν ὁποίων τὰ ἔργα ὑφίστανται ἀτρόμητα κάθε σύγκρισιν καὶ πόσα ὀνόματα ἀνδρῶν ἐμπόρων τῆς Σμύρνης καὶ τῆς Κ(π)όλεως καὶ ἄλλων ἑλληνικῶν κέντρων, τὰ ὁποῖα κρύπτουν ὀπίσω τῶν γυναικεῖων ἐργασίαν ἐξ ἴσου τελείαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν, ὅσον καὶ θαυμασίαν εἰς τὰ σχέδια καὶ τοὺς χρωματισμούς.

Καὶ τώρα ὁπότεν, χάρις εἰς τὰς ἑλληνίδας ἐδόθη τὸ σύνθημα καὶ ὑψώθη ἡ σημαία τῆς ἀναγεννήσεως τῆς ὑπαντικῆς, μετὰ τὰς συναφεῖς καὶ σχετιζόμενας μετὰ αὐτὴν γυναικεῖας τέχνας, τώρα ὁπότεν ἡ ἀνέμη καὶ ἡ ὑλακία καὶ ὁ ἴστος ψάλλον καὶ πάλιν ἀδελφωμένα τὸν ὕμνον τῆς γυναικεῖας δεξιότητος καὶ τῆς γυναικεῖας ὑπομονῆς, τώρα ὁπότεν μετὰ τὴν πρόοδον τοῦ πολιτισμοῦ ἀρτυρίζεται σιγὰ σιγὰ τὸ αἶσθημα τοῦ καλοῦ εἰς κάθε γυναικεῖαν ψυχὴν καὶ κατανοεῖται ἡ ἀνάγκη τῆς μελέτης τοῦ ἀρχαίου σχεδίου καὶ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρχαίων χρωματισμῶν μετὰ τὰς σημερινὰς τῆς τέχνης τελειοποιήσεις, τώρα δὲν δικαιούμεθα νὰ ἐλπίζωμεν, ὅτι ἡ ἑλληνὶς εἰς τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς βιομηχανίας τοῦλάχιστον ἀρχίζει νὰ πραγματοποιῆ τὸν πόθον μας καὶ τὰ ὄνειρά μας, γινομένη διὰ τὴν βιομηχανικὴν ἀνάπτυξιν καὶ προαγωγὴν τοῦ τόπου τῆς ὅτι ἔγεινεν ἡ Γαλλίς διὰ τὴν ἰδικὴν τῆς!

Καὶ μετὰ τὴν προαγωγὴν τῆς καὶ τὴν πρόοδον εἰς τὴν ταππητουργίαν τὰ μεταξωτὰ ὑφάσματα, μετὰ τὴν ὠραίαν αὐτὴν βιομηχανίαν τῆς εἴτε τὴν περὶ ἡμεῖς εἰς τοὺς τέσσαρας τοίχους τῆς χωρικῆς καλύβης, παρὰ τὸ τζάκι καὶ τὴν κούνια τοῦ μωροῦ, εἴτε τὴν ἐξαπλουμένην εἰς τὸ ἐργαστήριον τῆς φιλανθρωπίας καὶ εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ κεφαλαίου ἐπιχειρηματίου, δὲν διαψεύδει αὕτη τὸν θρόνον τῆς γυναικεῖας ἀεργίας καὶ δὲν καταρρίπτει ἐν πρὸς ἐν ὅλα τὰ ἐπιχειρήματα τῶν ἀέργων καὶ τῶν φωνασκούντων εἰς τοὺς δρόμους ὅτι αἱ γυναῖκες ἐπλάσθησαν μόνον διὰ νὰ ἐξοδεύουν ὅσα οἱ ἄνδρες κερδίζουν μετὰ τὸν ἰδρῶτα τῶν!

Καὶ δὲν δίδει ἀκόμη ἐν καλῷ μάθημα εἰς τοὺς ρομαντικούς φαντασιολόγους τῆς ἐποχῆς, οἱ ὁποῖοι θέτουν τὴν γυ-

ναίκα εἰς ἕνα θρόνον ἀνθοπλεγμένον ὁ ὅποιος χωρὶς νὰ ἐγγίξῃ τὴν γῆν (δὲν φκίνεται ὅμως νὰ ὑψόνεται εἰς τὸν οὐρανόν) καὶ ἐνὸς τῆς ἀρνοῦνται τὴν ἀνάγκη νὰ προμηθευθῇ ἡ ἴδια τὴν ζωὴν τῆς, φκίνονται ἀναμένοντες μακαρίως ἕνα οἱ ἀγγελοι μετὰ τὸ νέον μάνα τῶν οὐρανῶν χορτάσουν τὴν πείναν τῆς καὶ δροσίουν τὴν δίψαν τῆς!

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ναυπλιακὴ ἐπανάστασις οὐδένα λόγον ὑπάρξεως εἶχεν.

Ἡ Ὀκτωβριανὴ ἐπανάστασις, εἴτε μέγα πολιτικὸν λάθος θεωρηθῇ, εἴτε εὐεργέτημα, φέρει τὸν τύπον ἐνός λόγου πολιτικοῦ, συμφέροντος Ἑθνικοῦ, συζητηθέντος καὶ ἀποφασισθέντος ὑπὸ τῶν πρώτων πολιτικῶν τοῦ τόπου, μεγάλης πολιτικῆς πείρας, καὶ μεγάλης ἡλικίας.

Οἱ νέοι ὅμως ἀξιωματικοὶ τῶν Ναυπλιακῶν, ποῖαν δύναμιν νὰ προβάλωσι δικαιοδοσίαν;

Καὶ ὡς προεῖπον ὁ νέος ἀξιωματικὸς, τὸν ὁποῖον ἐκπαίδευσε τὸ ἔθνος καὶ μορφώνει, καλεῖται νὰ ἐφαρμόσῃ τὰ διδαχθέντα, νὰ ἐμπνεύσῃ τὴν τάξιν, τὴν πειθαρχίαν εἰς τοὺς ὑπ' αὐτόν, νὰ καθησυχάζῃ τοὺς ταραξίους, δὲν καλεῖται οὔτε νὰ κρίνῃ, οὔτε νὰ ἐπικρίνῃ, οὔτε νὰ νομοθετήσῃ. Καὶ τόσον εἶνε βέβαιον, ὅτι ὁ Στρατιωτικὸς ἀνὴρ ὀφείλει νὰ μένῃ εἰς τὸ καθήκον, μὴ ἀναμιγνύμενος εἰς τὴν πολιτικὴν πάλιν, ὥστε καὶ εἰς γέρον στρατιωτικὸς, ὅστις ἀνεμίχθη σπουδαίως εἰς τὰ Ναυπλιακά, ἔφερε τὴν ἀηδίαν καὶ τὴν περιφρόνησιν αὐτῶν τούτων τῶν καλῶν νέων ἀξιωματικῶν, τῶν παρασυρθέντων εἰς τὸ Ναυπλικὸν ὀλισθημα, μαθόντων ὅτι οὗτος ἐζήτησε βοήθειαν χρηματικὴν ἀπὸ τὸν Ὀθωνα, ὡς πτωχὸς οἰκογενειάρχης, καὶ ἦτο πτωχὸς πράγματι, ὁ δὲ Ὀθων τοῦ ἀπέστειλε δύο χιλιάδας δραχμῶν καὶ μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἀπὸ τούτου συνέπραττε μετὰ τῶν ἐπαναστατῶν τοῦ Ναυπλίου!

Καὶ οὕτω τὸ Ὑπουργεῖον Μικρούλη ἐπανεληθὸν εἰς τὴν ἐξουσίαν εὐρέθη ἀπροπαράσκευον εἰς τὸ πραξικόπημα τῆς Ναυπλιακῆς στάσεως καὶ ἀμφιταλαντευόμενον πρὸς τὰ μέτρα, ἅτινα ἔπρεπε νὰ ληφθῶσι. Διότι, ὡς προεῖπον, ἡ διχογνωμία εἶχε εἰσχωρήσει παντοῦ.

Τὸ Ὑπουργεῖον Μικρούλη ἦτο ἐκτεθειμένον πλέον καὶ δὲν ἠδύνατο εἰμὴ νὰ κτυπήσῃ, παρακάμπτον τὴν φυσικὴν ἠπιότητα τοῦ Βασιλέως· ἀλλ' ὁ μὲν Μικρούλης ἦτο τῆς γνώμης νὰ μὴ ἀναμιχθῇ ὁ τακτικὸς στρατός. Ἀλλὰ τὰ ἄτακτα στρατεύματα μετὰ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς παλαιούς στρατιωτικούς ἐξ ὅλων τῶν ἐπαρχιῶν καὶ ὁμοῦ τὸ Ναυτικόν, νὰ ἀποκλείσῃ ἐν Ναυπλίῳ τοὺς ταραξίους, ὁ δὲ Μπότσαρης ἦτο τῆς γνώμης νὰ γίνῃ ἐπισήμως ἡ ἀποστολὴ τοῦ πεζικοῦ στρατοῦ, νὰ πολεμήσῃ τοὺς ἀντάρτας, ὥστε νὰ πτοηθῶσιν οὗτοι, βλέποντες ὅτι ὁ τακτικὸς στρατός δὲν συμμερίζεται τὰς ιδέας τῶν.

Ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασίλισσα ἐτάχθησαν μετὰ τὴν γνώμην τοῦ Μπότσαρη καὶ οὕτω ἀπεστάλη ὁ στρατός εἰς Κόρινθον, ἐξ ἧς θὰ διεισπύετο εἰς πάντα τὰ σημεῖα περὶ τοῦ Ναυπλίου.

Τὸ λάθος ὅμως τῆς Κυβερνήσεως ἦτο ὅτι διωρίσθη ὁ Χάν

ἀρχηγὸς τῆς ἐκστρατείας ταύτης, καὶ προσεβλήθη ἡ φιλοτιμία τῶν ἄλλων, διότι ἡ Κυβερνήτης αὐτὸν μόνον εὗρεν ἱκανόν, καὶ ἐκτὸς τούτου ἦτο λάθος τῆς Κυβερνήσεως νὰ ἀποστείλῃ ξένον, διότι τὴν γλώτταν τοῦ ὑπ' αὐτόν στρατοῦ δὲν ἐγνώριζεν ὁ Χάν· ὠμίλει βεδνίω· ἑλληνικὰ, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν γλώτταν ἐκεῖνου, ὅστις γνωρίζει τὸν ἐξάδελφον τοῦ στρατιώτου, τὸν κουμπάρον, τὸν πκτέρω, τὸν πάππον· διὰ νὰ ἔχῃ τὴν ἠθικὴν ἐπιρροὴν καὶ εἰς τὸν ὑπ' αὐτόν στρατόν ὡς καὶ εἰς τὸν ἀντίπαλον. Ὁ Χάν, ὡς προεῖπον, ἦτο ἄριστος ὡς πολίτης καὶ ὡς στρατιώτης, καὶ ἀφωτισμένος εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὸ καθήκον, καὶ τὸ ἐξετέλει, τὸ καθήκον ξηρῶς καὶ αὐστηρῶς· ἀλλ' ὁ σκοπὸς τῆς Κυβερνήσεως ὄφειλε νὰ εἶνε διπλοῦς, καὶ τὸν πόλεμον νὰ κάμῃ πρὸς τοὺς ταραξίους, καὶ νὰ μὴ χωρίσῃ τὴν ἀδελφότητα μεταξὺ τῶν διαμαχομένων. Ἐκτὸς τούτου ὑπέπεσε καὶ εἰς ἄλλο λάθος ἡ κυβερνήσις, ὅτι ἄφησε νὰ προσφωνήσῃ ὁ Βασιλεὺς τὸν στρατὸν ἐν Κηρίνθῳ καὶ νὰ προκινήσῃ εἰς τὸ καθήκον, ὡς ἂν ἐπρόκειτο νὰ βαδίσῃ πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἡπείρου ἢ Μακεδονίας. Ἦτο λυπηρὸν καθήκον, τὸ ὁποῖον ἐξετέλει ὁ στρατός, καὶ ὁ Βασιλεὺς οὐδὲ ὅπως ἔπρεπε νὰ ἀναμιχθῇ καὶ νὰ προσφωνήσῃ.

Καὶ οὕτω τὸ ἐν λάθος, διαδεχόμενον τὸ ἄλλο, ἔφερε τὸ μαιραῖον ἀποτελεσματὴν 10 Ὀκτωβρίου.

Ἐπὶ τῆς Ναυπλιακῆς ἐπανάστασεως συνέβη γεγονός ἀξιοσημείωτον καὶ τὸ ὁποῖον ἐξεμεταλεύθησαν οἱ ἐνδιαφερόμενοι, διὰ νὰ ἐπιρρίψωσιν ἄδικον μομφὴν κατὰ τῆς Βασιλισσῆς Ἀμαλίας. Ὁ ἐπίδοξος διάδοχος τῆς Ἑλλάδος, πρίγκηψ Λουδοβίκος μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του ἤρχοντο νὰ ἐπισκεφθῶσι τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐφθασαν μέχρι Κερκύρας, ὅταν ἡ Ἐπανάστασις τοῦ Ναυπλίου ἦτο εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς. Δὲν θέλω νὰ ἐξετάσω τὰ ὅσα διεδόθησαν τότε, τῶν μὲν διαβρυλούντων ὅτι ἐν γνώσει τῆς ἐπανάστασεως ἤρχοντο, ἕνα ὁ λαός, ὅστις ἦτο δυσηρεστημένος κατὰ τοῦ Ὀθωνος, ἀνακηρύξῃ αὐτὸν διάδοχον ἀμέσως, ἀνεὺ ἀλλαγῆς θρησκευματος, τῶν δὲ διακηρυττόντων ὅτι ἔρχεται νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Βασιλισσῆς, ὡς διαδόχου διὰ τῆς παρουσίας του. Τὸ τελευταῖον ἀπέδειξα διὰ τῶν γραφομένων μου εἰς τὰ παρελθόντα φύλλα, ὅτι δὲν εἶνε ἀληθές, καὶ ὅτι ἡ Βασίλισσα οὐδέποτε διενόηθη τοιοῦτον ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς· διὰ δὲ τὸ πρῶτον δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω, ὅτι ὁ πατήρ τοῦ ἐπιδόξου διαδόχου, ὑψηλόφρων καὶ εὐθύς ἀνθρώπος ἠδύνατο νὰ ἔχῃ τοιαύτην ὀπισθοβουλίαν. Ὁ Βασιλεὺς Ὀθων ὅμως καὶ ἡ Βασίλισσα Ἀμαλία, ἡ γνωρίζοντες ἢ μὴ γνωρίζοντες τὰς διαδόσεις, ὄφειλαν νὰ κάμουν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔκαμαν καὶ τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ ὀρθόν. Δηλαδὴ ἀπέστειλαν εἰς Κερκύραν νὰ εἰδοποιήσῃν αὐτοὺς νὰ μὴ προχωρήσουν διότι ὁ τόπος εἶνε εἰς ἀνεστάτωσιν. Καὶ βεδνίως πῶς ἤθελε γίνεαι ἡ ὑποδοχὴ τῶν Πριγκίπων, πρῶτην φοράν ἐρχομένων εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ μετὰ τὸν τίτλον Ἐπιδόξου διαδόχου; ποῖαι ἐτοιμασίαι ἠδύνατο νὰ γίνωσιν, τοῦ στρατοῦ εὐρισκομένου εἰς τὴν ἐκπόρθησιν τοῦ Παλαμίδιου; ποῖαν ἡσυχίαν πνεύματος θὰ εἶχαν οἱ Βασιλεῖς, ὑποδεδειμένοι τὸν ἀνεψιὸν τῶν; ποῖας τιμὰς, διασκευάσεις, ἐκδρομὰς ἠδύνατο νὰ προσφέρουν εἰς τοὺς ὑψηλοὺς ξένους ὁ λαός καὶ

οἱ Βασιλεῖς, καθ' ὃν κειρὸν ἐν Ναυπλίῳ ἀλληλοεσφάζοντο; Ὅθεν ἡ μομφὴ αὕτη, αὕτη ἐξ ἐκυτῆς πίπτει.

— Ἡ ἐπανάστασις τοῦ Ναυπλίου ἕνα μῆνα μετὰ τὴν ἀνάφλεξιν τῆς ἐσθῆθης. Ἐκλαυσαν καὶ οἱ νικηταὶ καὶ οἱ νικηθέντες. Εἰς πολλῶν τὰ στήθη ἀνεπτύχθη ἡ μετάνοια, ἀλλὰ καὶ εἰς πολλῶν ἐβράζε τὸ μῖσος, ἡ ἐκδίκησις καὶ ὁ πόθος τῆς καταστροφῆς τοῦ Θρόνου. Τὰ ψεῦδη, οἱ μῦθοι, αἱ κακολογίαι ἐναντίον τῶν Βασιλέων ἐπωλοῦντο εἰς τὰς ὁδοὺς ἀντὶ ἐμπροσθέντος ἀπὸ τοὺς πλανωδίου καὶ ἠγοράζοντο μετ' ἀγαλλιάσεως. Ὁ τιδῆποτε καὶ ἀν' ἐλέγετο ἦτο πιστευτόν. Οὐδεὶς ἀνελάμβανε τὴν εὐθύνην νὰ τὸ διαψύσῃ.

Οἱ νέοι εἶχον παρκαίτη τῆς πάλης πλέον, ἀλλ' οἱ γέροντες τὴν εἶχον ἀναλάβει. Ὁ γέρον Χρηστίδης, πολλὰκις ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν καὶ ἐκ τῶν πρωτευσάντων πολιτικῶν ἀνδρῶν, ἀνεφώνει εἰς τὰς ὁδοὺς.

— «Ἐκ τῶν Ἄρω δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἔλθῃ ἡ διόρθωσις, ἀλλὰ ἐκ τῶν Κάτω».

Τὰ τζάκια λεγόμενα τῶν ἐπαρχιῶν, δηλαδὴ αἱ ἀρχαῖαι πρωτεύουσαι οἰκογένειαι εἶχον ἐκμνησθῆ. Ὁ δὲ λαός κυριολεκτικῶς ἦτο ὑπνωτισμένος. Ἐβλεπε ἐνώπιόν του τοὺς Βασιλεῖς, ὡς φάσματα ἀπειλοῦντα τὴν ἐξόντωσιν του.

Ὅ,τι εἶδα καὶ ὅ,τι ἤκουσα κατὰ τὸ 1860 — 61 καὶ 62 ἐναντίον αὐτῶν τῶν ἀτυχῶν Βασιλέων εἶνε φρικώδεις ἐπινοήσεις δημιουργηθεῖσαι διὰ νὰ φέρουν αὐτὸν τὸν καλὸν λαὸν νὰ μισήσῃ τὸν καλὸν Βασιλέα του

Πηνελόπη Παπαλιποπούλου.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΕΛΙΣΑΒΕΤ Clück

Ἡ Ἐλισάβετ Clück ἢ Betty Polia ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον γνωστὴ ὡς συγγραφεῖς καὶ μᾶλλον διακεκριμένη ἐκ τῶν ποιητριῶν τῆς Αὐστρίας ἀκολουθεῖ ὅπως ὁ Μαυρίκιος Hartmann τὴν σχολὴν τοῦ Lenau ἔχει ὀλιγωτέρων τέχνη ἀπὸ τὸν Hartmann, εἶνε μάλιστα ἡ ἑλλειψὶς τέχνης, κάποια ἀπλότης εἰς τὴν ἐκφρασίαν, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὴν πρωτοτυπίαν τῆς. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Βιέννην τὴν 30 Δεκεμβρίου τοῦ 1815 ἔχασε πολὺ γρήγορα τὸν πατέρα τῆς, ὁ ὅποιος ἦτο στρατιωτικὸς ἰατρός, ἔζησε μετὰ τὴν μητέρα τῆς πλάνητα βίον, ἐπέρασε πολὺ κειρὸν εἰς τὴν Πολωνίαν καὶ εἰς Ρωσίαν, ἔγινε ἔπειτα ἀνχνώστρια τῆς πριγκίπισσῆς Schwarzenberg, καὶ ἔκαμε ἕνα ταξίδι εἰς Πεκίνο, τὸ ὁποῖον τῆς ἄφησε εἰς τὴν ψυχὴν ἀθεράπευτον νοσταλγίαν, ἐπνεύθη εἰς τὴν Βιέννην ὅπου ἀπέθνε τὸ 1894. Τὰ ποιήματτα τῆς διερμηνεύουν ὅλας τὰς ἀποχρώσεις τοῦ ἔρωτος, ἰδίως τοῦ ἔρωτος ὁ ὅποιος ἠπατήθη. Τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὕφους τῆς εἶνε κάποια ἀμεσὸς ἀλήθεια ἢ ὁποῖα συνίσταται εἰς τὸ ν' ἀποδίδῃ διὰ λέξεων τὰς ὁρμὰς τῆς φύσεως, δηλαδὴ νὰ ἐλαττώσῃ ὅσον δύναται ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὀνομάζουσι ὕφος. Λέγει, κάπου ἀπευθυνομένη εἰς μίαν κριτικὴν.

Δὲν γνωρίζεις τὸ βῆθος τοῦ ἀτόμου μου, δὲν γνωρίζεις τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς μου, — ἐν ἀπαιτήσῃ τὰ ποιήματτα μου ν' ἀποδίδωσιν εἰς τὴν τελειότητα.

"Οχι, ο Θεός δεν μ' έστειλε, και δεν μου έδωσε συγχρόνως την δύναμιν δια να εγγίσω με εξαιρετικώς προσδιωρισμένον χέρι τον ένδοξον στέφανον της δόξης.

Είθε το όνομα εκείνου, ο οποίος θα τον λάβη, να λάμψη επί του μαρμαρόου και του χαλκού. Έγώ δεν είμαι τίποτε περισσότερο από μία καρδιά, ή όποιον ήγάπησε και υπέφερε πολύ.

Και όλόκληρος ή ποιήσις μου δεν είνε τίποτε άλλο παρά ή φωνή όλων των σιωπηλών πόνων τούσ όποιους δύναται να υποφέρει ή καρδιά μιας γυναίκης.

Ένίοτε όμως ζητεί να καταστήρη την ιδέαν της πλέον αισθητήν δια συγκρίσεων· συνήθης τρόπος της εργασίας της είνε να βάζη επί κεφαλής ενός ποιήματος εικόνα, τής όποιας αϊ επόμενοι στροφάϊ δίδουν ιδέαν.

"Όταν ένας άρρωστος κοιμάται εις το κρεβάτι του άποκαμωμένος από τον πόνον, όλοι σιωπούν τριγύρω του από φόβον μήπως εξυπνήσει ο δυστυχής.

Κρατούν την άναπνοή των, το στόμα τους είνε σιωπηλόν· μόλις εγγίζουσ τα πόδια τους την γην. Και ο άρρωστος εξακολουθεί να κοιμάται εις μίαν εύτυχή ήσυχίαν την όποιαν φαιδρύνουν ώραϊκ όνειρα.

Σε παρακλώ από το βάθος της ψυχής μου κάμω το ίδιο και δι' έμε δια την πληγωμένην καρδιά μου, ή όποια άπεκοιμήθη εις την λύπην της.

Έάν θέλεις να την εξυπνήσης, να είνε δια την εύτυχίαν! Έάν δεν ήμπαρής, άπομακρύνσου. Μη δηλητηριάζης το τέλος της ζωής μου. Σιωπή! σιωπή!

Εις το τέλος της ζωής της ή Betty Paoli έκλινε περισσότερο εις τον πεσιμισμόν· μετέφρασε θαυμάσια ποιήματά τινα της κυρίας Ackermante.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

Η Άννα ώμίλησε πολύ και εφάιντο ως να ήσθάνετο μαζί με μίαν έλαφράν στενοχωρίαν και μίαν μεγάλην ανακούφισιν, διηγούμενη εις τον άνδρα της όλην την ψυχήν της και άποκαλύπτουσα ειλικρινώς και άδόλωσ ό,τι ειχεν αισθανθη κατά καιρούς, το όποιον του ήτο μέχρι της στιγμής εκείνης άγνωστον. "Όταν έτελείωσε, όταν δεν ειχε πλέον τίποτε να προσθήη, ειπεν ως να ώμίλει πλέον μόνη της: Βλέπεις ότι και έγώ ειχα τας δοκιμασίας αυτας τας ψυχικάς, χωρίς ουτε να πληγωθώ εις τον πόλεμον, ουτε να σκέπτομαι ότι δεν με ήγάπας σύ, όπως ή τελευταία ψυχράτης μου σε ειχε κάμει να το υποθέσης δι' έμε.

Ο Νίκος έσκέπτετο. Αϊ άποκαλύψεις αυται τον ειχαν εκπλήξει την πρώτην στιγμήν, ιδίως δε το πρό του γάμου του επεισόδιον με τον πατέρα του του ειχε προξενήσει ιδιαιτέρων θλίψιν. Η Άννα λοιπόν ήτο ο μεγάλος, ο αληθινός έρωσ του πατρός του, ο όποιος παρ' όλίγον να έχη τραγικόν τέλος. "Όστε ή Άννα, την όποιαν αυτός ειχεν ήγάπησει ως Παναγιάν, ήμπορούσε να εμπνεύση τόνον τρελλόν πάθος, και να φέρη εις άπόγνωσιν άνθρωπον, εξοικειωμένον να παίζη όλην του την ζωήν με τον έρωτα.

Και εκείνη ήμπορούσε να συμμερισθη το πάθος αυτό και

να ανταποκριθη βεβαίως και να προσφέρει θυσίαν την άδολον νεότητά της και την άγνήν ψυχήν της, εάν ήγκαίρως δεν επήρχοντο αϊ άποκαλύψεις αϊ τρομεραϊ περί του ανθρώπου αυτού και εάν ο πατέρας του δεν εφευγεν ευθύς ως τον ειχε γνωρίσει και ως ειχεν αντιληφθη την προς την κόρην αυτην ήγάπην του.

Αυται αϊ σκέψεις και χίλιαι άλλαι άκομη συγκεχυμέναι και σκοτειναι δισταυρούντο εις το πνεύμα του, ενώ μέσα εις την ψυχήν του εγίνετο όλόκληρος επανάστασις αισθημάτων. Εκεί άφυπνίζετο ο άνθρωπος των παραδόσεων, ο άνδρας της άποκλειστικότητος, ο δικαιολογών τα πάντα και εύρίσκων αυτα φυσικά, όταν πρόκειται δια τον εκυτόν του, ο καταπλησσομένος διότι ή γυνίκα, την όποιαν ένόμιζε κτήμα και τιμάριόν του άποκλειστικόν, ήμπορεί να άποσκιρτήρη από την κυριότητά του και να αισθανθη δι' άλλον ό,τι αυτός δεν κατώρθωσε να την κάμη να αισθανθη.

Και ενώ πρό ώρών μόλις επόθει να απαλλαγη από την Άνναν, την όποιαν ένόμιζεν ένικανον να του δώση τας συγκινήσεις και την εύτυχίαν, την όποιαν του έδιδεν ή γερμανίς κόρη, ενώ όλας αυτας τας τελευταίας ήμέρας δεν έκαμνεν άλλο παρά σχέδια ή περι φιλικού χωρισμού ή περι τρόπου, κατά τον όποιον θα έσυνδύαζε τον νέον του έρωτα με τα συζυγικά του καθήκοντα, ενώ την τελευταίαν άκόμη νύκτα ειχεν αποφασίσει να φύγη εις την Γερμανίαν με την νοσοκόμον του, ευθύς ως θα ανέλαμβανεν έντελώς και θα ήτο εις κατάστασιν να ταξειδεύη, τώρα δια μιας από την μίαν στιγμήν εως την άλλην ή ψυχή του ειχεν άφυπνισθη εις ένα αισθημα ζηλοτυπίας και προς το παλαιόν παρελθίν το όποιον ή Άννα του άπεκάλυφεν, και προς την τελευταίαν συμπάθειάν της με τον Ιταλόν τραυματίαν.

Τώρα δεν έσκέπτετο πλέον την Γερμανίδα, αφού εκείνη του άνήκεν όλη, αφού ή θέλησις του ήτο θέλησις της, αφού του ειχε δώσει όλην την ήγάπην της και όλην την ψυχήν της, χωρίς καμμίαν επιφύλαξιν, αφού ήτο πράγμα του και κτήμα του και ράκος, το όποιον ήμπορούσε να κουρευιάση και πετάξη εις τούς τέσσαρας άνέμους. Τώρα δεν την επόθει καν πλέον την γυναίκα αυτην, ή όποια τον ειχε μάθει τί ήτο ήγάπη τρελλή και τί πάθος. Τώρα εις την άνάμνησιν της το αίμα του δεν εθερμαίνεσο πλέον και αϊ αισθήσεις του δεν επαναστατούσαν, όπως πρό όλίγου άκόμη.

Τώρα ό,τι τον έτάρασσε και τον έκαμνε να πονη και του έγεννούσε φόβους και αγωνίας και πόθους μαζί ήτο ή γυναίκα του, ήτο ή κόρη εκείνη ή αινιγματική, ή όποια με τόνον περιπάθειαν του διηγήθη τας επαναστάσεις της ψυχής της, και την άφύπνισιν της εις αισθήματα, δια τα όποια την ειχε νομίσει έντελώς ανεπίδεκτον. Και ενώ ως χθές εύρισκε μοιραϊον και έντελώς φυσικόν, το ό,τι άλλη γυναίκα παρά ή Άννα του ειχεν άποκαλύψει τί ήτον ήγάπη πραγματική και εθεώρει τον εκυτόν του δικαιολογημένον άπέναντι της Άννας, ή όποια εως την στιγμήν αυτην δεν ειχε κατορθώσει να τον θέλξη και να τον συγκινήση, όπως ή άλλη, αϊφνης εύρισκεν άδικαιολόγητον την Άνναν, διότι άφέθη άκουσίως της, υπήκουσε και αυτη εις νόμον φυσικόν να αισθανθη ό,τι ήσθάνθη και να ποθήση ό,τι επόθησε.

Δι' αυτό, αφού έμεινε σκεπτικός όλίγον, αφού έπροσπάθησε να ειπή κάτι, το όποιον δεν εύρισκε τρόπον να δικτυώση, ως ήθελε, έσηκώθη από την θέσιν του, επλησίασε την γυναίκα του και με πικρίαν εις την φωνήν της ειπε: Δεν ειξεύρεις, Άννα, πόσον κακόν μου έκαμες, και δεν φντάζεσαι πόσον πολύ δυστυχής είμαι την στιγμήν αυτην. Και αδύνατος ως ήτο, κατελήφθη αϊφνης από ακράτητον συγκινήσιν και ήρχισε να κλαίη σαν μικρό παιδί.

Η Άννα, όταν τον ειδε τόνον ώχρόν, να κλονίζεται σχεδόν και όταν ήσθάνθη πόσον πραγματικώς υπέφερε έτρόμαξε τόνον, ώστε δακούουσα και αυτη και πολύ στενοχωρημένα τον έσυρε κοντά της, τον έστήριξε επάνω της και ήρχισε να κλαίη μαζί του. Την στιγμήν αυτην, της εφάνη ως να ειδη να κινήται ή πορτιέρη της θύρας, ή όποια εφερν εις τον μεγάλον διάδρομον και ως να ήκουσε συγχρόνως βήματα έλαφρά, βήματα ανθρώπου ο όποιος άπεμακρύνετο με την προσπάθειαν να μη άκουσθη.

Πριν να προφθάση να σκεψη καλά, καλά, τί ειχε συμβη και ποιος ειχε συμφέρον να κρυφθη εκεί και να άκούση τί ειχαν να ειπούν μεταξύ των οι δύο σύζυγοι, εις την θύραν την άλλην την συνεχομένην με τον προσωρινόν κοιτώνα του συζύγου της εκτύπησαν δύο τρις πυρεττώδη κτηπήματα.

Είμαι έγώ ειπεν άγγλική ή κ. Λάιν, ή όποια χωρίς να περιμενη να της δοθη ή άδεια, ειχεν ανοίξει σπείδουσα και εφάνη όλίγον ώχρα μεταξύ των δύο λευκών στηλών της θύρας· τί συμβαίνει Άννα; ήρώτησε:

Άλλά δεν συμβίνει τίποτε, απήνητησεν ή Άννα.

Διατί λοιπόν με εφώνηξαν να σπείσω γρήγορα;

Η Άννα εξ ένστίκτου έστράφη προς την πορτιέρην, ή όποια ειχε κινήθη προητέρη, αλλά πριν ή προφθάη να σκεψη καν ποιος ήμπορούσε να ήτο εκεί και να ειδοποίησε την ίατρών, αυτη ειχε πλησιάσει τον Νίκον Μεμιδώφ. ο όποιος ειχεν άποσπασθη από την γυναίκα του, και προσεπάθει να κρύψη το πρόσωπόν του δια να μη φωραθη κλαίων.

Άλλά κάτι συνβαίνει φίλε μου. Και αϊ συγκινήσεις αυται βεβίως δεν κάμνουν καλόν εις άνθρωπον τόνον εξηνητημένον όσον σύ. Και χωρίς να χάση καιρόν ή κ. Λάιν διέταξε την Άννα να οδηγήση τον άνδρα της εις το προσωρινόν κοιτώνα του.

Πρέπει να πλαγιάση και να ήσυχάση άμέσως, ειπε ακολουθούσα τούς δύο νέους και χαμηλόνουσα τα στόμα του παραθύρου. Νομίζω μάστιχ ότι θα κάμης καλά, να άπομακρυνθής και συ απ' έδω και να τον αφήτης έντελώς μόνον..... Σεις οι νέοι δεν εισθε ποτέ αρκετά φρόνιμοι και λογικοί. Αϊ συγκινήσεις αυται ήμπορούν να προκλέσουν συμφορήσιν έγκεφαλικήν και αϊ συμφορήσεις με τα μόλις επουλωθέντα τραύματα του κρανίου δεν θα καταλήξουν εις τίποτε καλόν. Θα στείλω μίαν νοσοκόμον να μένει μαζί του ειπεν ή κ. Λάιν, ή όποια αφού εξήτασε τον σφιγμόν του νέου, εξήληθε.

Θέλεις να μείνης μόνος; ήρώτησε ή Άννα, ευθύς ως ο άνδρας της εξαπλώθη εις το κρεβάτι του, θέλεις να φύγω; θέλεις να έλθη άλλη νοσοκόμος; επρόσθεσε με τρυφερότητα εις την φωνήν.....Θέλων να μείνω μόνος, ειπεν ο νέος.

Και ενώ ή Άννα διηυθύνετο προς την θύραν γην εφώνηξε, ήρπαξε το χέρι της και ενώ την έβλεπε μέτρη εις τα μάτια με αγωνίαν, την ήρώτησε: Ειπέ μου, Άννα· νομίζεις ότι ήμπορείς να με ήγαπήσης:.....

Άλλά σε ήγαπώ, φίλε μου, και σε πονώ και αισθάνομαι ως κάτι νέον να μες συνδέη τώρα περισσότερο από ποτέ. Ο νέος άνεστέναζε βεθύτατα. Κάθησε έδω κοντά μου, της ειπε: Και εκινήθη προς το βάθος του κρεβατιού δια να της κάμη θέσιν να καθίση κοντά του.

Θα μείνω αλλά θα μου υποσχεθής ότι θα ήσυχάτης έντελώς.

Υπόσχομαι ότι θέλεις, απήνητησε με φωνή μόλις άκουμένη και επήρε το χέρι της το έσφιξε μέσα εις τα ιδικά του χέρια και της ειπεν ακόμη σιγνώτερη: Τι καλ ή που είμαι έτσι και έκλεισε τα μάτια του και άπεκοιμήθη.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Η όποια πηδ ή τούς καταροάκτας του Νιαγάρα μέσα εις ένα βαρέλι.

Μια Άμερικνίς ή κυρία Άννα Έδσον Τάιλωρ, έκαμε πρό όλίγου έν παραδοξόν πήδημα. Επέρκασε τούς καταρράκτας του Νιαγάρα, με μοναδικήν τόλμην και με άπίστουτον μέσον.

Εφθασε πλησίον του καταρράκτου εις το Bay City Mich με τον έργολάβον που την ειχε ανάλαβει. Είχον φέρει μαζί των ένα βαρέλι το όποιον όμοιάζε με βαρέλι της μπύρας, μόνον όλίγον μεγαλείτερον ήτο 1 μέτρο και 50ο) ύψηλ ή με 70 εκτοστών διάμετρον εις το μέσον και με 50 εις κάθε άκρον.

"Οχι πλούσιοι εύρον έν ιδιοκτήτην ξενοδοχείου ο όποιος τούς εδάνεισε τα τέσσαρα αναγκαία δολάρια δια να πληρώσουν εις τον σιδηρόδρομον και παραλάβουν το βαρέλι. Οι ειδήμονες έβεβίασαν ότι ή κυρία Τάιλωρ δεν θα εξήρχετο ζωσα. Μια δοκιμή, ή όποια έγινε, ειχε πολύ κακά αποτελέσματα. Εβριζην το βαρέλι με μία γάτα μέσα, όταν το βαρέλι επέστρεψε ήτο γεμάτο νερό και ή γάτα πεθαμένη. Χωρίς να χάση το θάρρος της ή κυρία Τάιλωρ, επεσκεύασε το βαρέλι, και μίαν τετάρτην έκμε την δοκιμήν: αϊ όχθαι ειχον γεμίσει από κόσμον. Η κυρία Τάιλωρ επάρουσιάζθη φορούσα μίαν κοντήν μύρην φοβστα και μίαν μπλούζαν άσπρη και γκλάζιν, ειτήληθε εις το βαρέλι περισσότερο ήσυχος από όλον το πλήθος όπου εύρίσκετο εκεί.

Δυο μεγάλα μαξιλάρια την επροφύλαττον από τούς ύμους εως τα γόνατα και έβκλαν και έν μικρόν απ' επάνω από το κεφάλι της, όταν έκλεισαν το βαρέλι. Εις μίαν μικρήν όπήν ήτο προσηραωσμένος ένς σωλήν από καουτσούκ τον όποιον ήδύνατο να φέρη εις το στόμα της όταν θα ειχεν ανάγκην άερος· εις την άκρην ήτο κλεισμένος με ένκ φελλόν δια να μην εξέρχεται ο άέρας και να μην εισέρχεται το νερό, δύο άλλαι όπαϊ ήσαν επίσης κλεισμέναι. Όταν όλα έτοιμάσθησαν διέταξε να γεμίτου το βαρέλι άέρα και να

τό κλείσουν. "Αμα τό ξεκλεισαν καλά ή κυρίκ Τάίλωρ έμεινε εκεί φυλακισμένη.

Σέ δέκα λεπτά οί άνθρωποι που έφεραν τό βρελί έφθασαν είς τό ρεϋμα, εκεί ήκουσαν μίαν άσθενή φωνή από τό έσωτερικόν του βρελιού. Τι είνε;—Τό βρελί πέρνει νερό.—Πόσο;—Σχεδόν ένκ κουβά, άπήντησε ή φωνή.—"Ε αυτό δέν θά σάς βλάψη, έπειτα από όλίγα λεπτά θά περάσετε τους καταρράκτας και τό νερό θά σάς κρατεί. Τώρα θά σάς ρίψωμεν, καλήν άντάμωσιν!—Καλήν άντάμωσιν,

"Ένας από τους ανθρώπους έσπρωξε τό βρελί, έπειτα απομακρύνθησαν από την όχθην.

Πλήθος θεατών, μέ πρόσωπα ώχρά από φόβον πρηκλούθη τό φρερόν ταξειδι. Τό βρελί παρασυρθέν από τό ρεϋμα, έντός όλίγων λεπτών εύρέθη είς τό μέσον του κταρράκτου, έπλεε σχεδόν κατ' εύθειαν μέ μικρούς κυματισμούς. Τρεις φορές έχάθη υπό τό νερό, αλλά κάθε φοράν έφάνη πάλιν, φερόμενον μετά ταχύτητος προς τό βράθρον. "Εφθασε είς την κορυφήν, έφάνη ταλκνευόμενον μίαν στιγμήν, έπειτα έχάθη πάλιν μέσα είς τους άφρούς. Μετά έν λεπτόν τό είδον νά πλήρ είς τόν κάτω ποταμόν. «Τό βρελί είνε γερό!» ήτο ή γενική φωνή «'Η γυναίκα είνε άρά γε ζωντανή;»

"Όταν έβγαλαν τό σκέπασμα, ή κυρία Τάίλωρ έσήκωσε προς τά επάνω τά χερίά της και τά έκινούσε. Είχε ύποφέρει. Διηγείτο ότι όταν οί κνύται την έρριξαν μέσα είς τόν ποταμόν, ή καρδιά της ήρχισε νά κτυπά πολύ δυνατά,

Ε Π Ι Φ Υ Λ Λ Ι Σ

Η ΚΥΡΙΑ ΖΟΖΕΦΙΝΑ

"Όταν άρχισα τό στάδιο μου, μου είπεν ο φίλος μου Τριστάν, από ίδιοτροπία ο διευθυντής μου μ' έστειλε για έξη μήνες σε μία μικρά πόλι κοντά στη Μάγγη.

"Η πόλις αυτή ήτανε πολύ γραφική, κοντά σ' ένα λόφο καταπράσινο και ήτανε διηρημένη σε δύο μέρη: τό πολυκατοικιμένο μέρος όπου κάθονται οί έμποροι και οί ψαράδες, και τό άριστοκρατικό τό ήσυχο και μονότονο. Άπέναντι από τό άλλο μέρος του κόλπου φαίνεται ή άμμουδιά του Sant-Quentin, προς τό βάθος ή τοποθεσία είνε καταπράσινη και πλέον γελαστή, οί κήποι γεμάτοι από μηλιές δίνουνε μία ιδέα της Νορμανδίας ή οποία δέν είνε πολύ μακριά.

"Εοθασα σ'αυτή τη μικρή πόλι στό τέλος του Μαρτίου μέ ένα καιρό βροχερό και μελαγχολικό και στη άρχή στενοχωρούμουνα φοβερά, και όμως δέν ήμουνα έντελώς μονάχος. Μέ είχανε συστήσει σ' ένα έπιθεωρητή του τελωνείου τόν κύριο Σολενέλ, φίλον της οίκογένειάς μου: αυτός ο καλός άνθρωπος έκανε ό,τι ήμπορούσε για να μ' εύχαριστήσει. Μέ έτοποθέτησε σ' ένα σπήτι στό παράλιο όπου κάθονταν ένας συγγενής του και όπου χάρις σ'αυτόν είχα μία καλή κάμαρα καλοσητηρισμένη και ή οποία έβλεπε προς την θάλασσα άκόμη μέ δέχθηκε μέ μεγάλη καλοσύνη στό σπήτι του και μέ προσκάλεσε να πηγαίνω εκεί κάθε βράδυ να περνώ τίς βραδιές μου.

"Η βραδιές αυτές, πρέπει να σου τό πώ, δε μου έκαναν και πολύ μεγάλη εύχαριστηση. Οί ξένοι που σύχναζαν στού κυρίου Σολενέλ ήτανε έπαρχιώτες όλιγόλογοι και φοβεροί παίχτες του ούίστ, και έπειδή ποτέ δέν αγαπούσα —α χαρτιά, δε μου έμενε τίποτε άλλο παρά να μιλω μ'αυτή την συγγενή, στό σπήτι της οποίας ο κύριος Σολενέλ μου είχε βρή μία κάμαρα.

Την λέγανε κυρία Ζοζεφίνα και ήτανε χήρα ενός αξιωματικού αδύνατη, άσθενική, βασανισμένη από φοβερές νευραλγίες, φαίνοντα σαν μία παναγιά πρό της εποχής του Ραφαήλ. Τά πρόωρα άσπρα

αλλά δέν έφοβείτο. «Είς κάθε καταθύσιον ξεκλειναι τά μάτια μου και παρακλούσα τόν Θεόν να σώση την ζωήν μου, στριφογύριζα σαν ένας φελλός. "Όταν πέρασα κάτω από τόν καταρράκτην νομίζω ότι διά μίαν στιγμήν έχασα τάς αισθήσεις; μου. Δέν θά τό ξανακάνω αυτό ούτε διά πέντε εκατομμύρια, προτιμώ να σταθώ εμπρός είς ένα κανόνι γεμάτο».

ΤΟ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΝ

"Ήτανε μία φορά δύο άδελφοί, λέει ένα Σερβικό διήγημα. ο ένας ήτανε εργατικός και δυστυχής, ο άλλος τεμπέλης; αλλά πολύ τυχερός. "Ο δυστυχημένος συναντάει μία νέα κοπέλλα, ή οποία φύλαττε πρόβατα και έγενθε χρυσή κλωστή.

- Τίνος είνε αυτά τά πρόβατα; την 'ρώτησε;
- 'Εκείνου, που είμαι κ' εγώ, αποκρίθηκε.
- Τίνος είσαι σύ;
- Του άδελφού σου, είμαι ή εύτυχία του.
- Και ή δική μου εύτυχία που είνε;
- Πολύ μακριά από σενα.
- Μπορώ να την βρω;
- Βέβαια αν την ζητήσης.

"Εφυγε λοιπόν σε αναζήτησιν της εύτυχίας του. "Ενκ βράδυ μέσα σενα μεγάλο δάσος άνακάλυψε αποκοιμισμένη

μαλλιά της την έκαναν να φαίνετε περισσότερο γρηά αν και ήτανε τό περισσότερο τριάτα πέντε χρονών, εγώ που δέν ήμουνα παρά είκοσι πέντε δέν την λογάριζα για γυναίκα: την έβλεπα σαν ένα αν χωρίς γένος, μη ψυχή ή οποία σχεδόν δέν είχε σώμα. Στο μακρυλό και λεπτό πρόσωπο της τό όποιον είχε την σφραγίδα του πόνου μονάχα τά μάτια της έμεναν έκτάκτος νέα και φωτεινά, δύο μάτια γαλανά βαθειά τά οποία έλαμπον σαν δύο σμαράδια.

Μάλιστα ή κυρία Ζοζεφίνα δέν ήτανε παρά ψυχή, αλλά μία ώραία ψυχή όπως παρετήρητα έπειτα από δύο τρεις έμπιστευτικές όμιλίες που έκάναμε μέσα στό σαλλόνι του έλεγκτου του τελωνείου ήτανε λαμπρά μουσικός και είχε πνευματική μόρφωση πολύ ανωτέρα από όλους τους άλλους που την περιτριγύριζαν. Μιλούσε λαμπρά τ' άγγλικά και ήξερε πολύ καλά τους λυρικούς ποιητάς της Άγγλιας και τους έκρυε πολύ σωστά. Συνομιλούσαμε μέ μεγάλο ένθουσιασμό και έβλεπα στό βλέμμα της πως αυτό την εύχαριστούσε: έπειδή καθόμαστε στό ίδιο σπίτι, ο Σολενέλ μέ παρακαλούσε κάθε βράδυ να συνοδέψω την γειτόνισά μου, έρχόμαστε από την άκροθαλασσιά και πολές φορές μέ τίς ώραιές βραδιές του Μαΐου στεκόμαστε ν' ακούσαμε τά άηδόνια που τραγουδούσανε μέσα στα περιβόλια. 'Αφού καλογνωριστήκαμε, μου μιλούσε για την ζωή της και μέ ρωτούσε για τά παιδιάτικά μου χρόνια και για τους γονείς μου, για τά σχέδια του μέλλοντος και μου έδινε συβουλές τίς οποίες εύρισκα φιλικώς μητρικές, άλλ' ή οποίας αν ήμουνα ποιό καλλίτερος παρατηρητήης θα μέ συγκινούσανε λιγάκι μέ τη ζωηρή συμπάθεια που δίνοσαν. "Όταν φθάνανε στη πόρτα της μέ καλονύχτιζε και μου έσφιγγε τό χέρι μέ ιδιέτερο τρόπο. "Η Ζοζεφίνα ήτανε τόσο λίγο γυναίκα στα μάτια μου, ώστε δέν πρόσεχα διόλου σ' όλα αυτά.

"Ενώ ή φίλα μας έμεγάλωνε, έφθασε ο 'Ιούλιος και μ' αυτόν ή έποχή των λουτρών της θάλασσας. "Αν και ή μικρή αυτή πόλις δέν ήτανε σπουδαίος σταθμός λουτρών, και όμως από την έποχή έπεσαν νέα ζωή γιατί ήρχοντα άρκετές οίκογένειες από τό Παρίσι που δέν ήθελαν να έξοδεύτουν πολλά.

κάτω από ένα δένδρο, μία φτωχή γρηά γυναίκα μέ ψαρά μιλιά. Την ζύπνησε και την ρώτησε ποιά είνε.

— Δέν με γνωρίζεις; του άποκρίθηκε εκείνη: είνε αλήθεια πως δε με είδες ποτέ: είμαι ή εύτυχία σου.

— Και ποίος λοιπόν μου έδωκε μία τέτοια έλεεινή εύτυχία;

- 'Η Μοΐρα.
- Μπορώ να βρω την Μοΐρα;
- 'Ισως, αν την ζητήσης.

"Εφυγε σε αναζήτησι της Μοΐρας: έπειτα από πολύ δρόμο του την έδειξαν τέλος. 'Εξούσε μέσα σενα άπέραντο πλούσιο Παλάτι, αλλά από ήμέρα σε ήμέρα τά πλούτη της έλαττώνονταν, και οί πόρτες, τά παράθυρα και οί τοίχοι της κατοικίας της μικραίνανε. Του εξήγησε, πως περνάει έτσι διαδοχικώς από την άθλιότητα στο πλούτο, και ότι ή κατάσταση όπου βρίσκεται σε μία στιγμή ώρισμένη προσδιορίζει τό μέλλον όλων των παιδιών τά οποία γεννιούνται εκείνην την ώρα.

— "Ηρθε στον κόσμο, πρόσθεσε, την ώρα που ή περιουσία μου είχε έλαττωθή και από αυτό είνε όλες αί δυστυχίες σου. Τόν συμβούλευσε για να μαλακώση ή να άπατήση την κακή τύχη, να ένώση μέ την δική του την τύχη της άνεψιάς του Μιλίτσας ή οποία έγεννήθη σε μία εύτυχησμένη περίστασι.

Διά να γίνη αυτό άρκεί να πάρης στό σπίτι σου αυτή

"Επειδή ήμουνα νέος και στενοχωριόμουνα, ή έποχή αδη ήτανε κατάλληλη να διασκεδάσω την πληγή μου μέ καμιά νέα γνωριμία μέ τους ξένους ή περισσότερο μέ τίς ξένες: αυτό δέν άργησε να γείνη και έπειδή δέν ήμουνα πολύ δύσκολος γνωρίστηκα μέ μία χαριτωμένη κοπέλλα ή οποία ήτανε καμαριέρα σε μία Παρισινή οίκογένεια που κάθονταν στο Ξενοδοχείον του "Εμπορίου: έπειδή την ήμέρα δέν βλέπομαστε κάθε βράδυ άμα τελείωνε την δουλειά της πήγαίνα και την έπερνα, και μέ μεγάλη προφύξη πηγαίναμε στη κάμαρα μου.

"Αν και προσέχαμε πολύ, αί σχέσεις μας μαθεύτικαν και έπειτα από ένα μήνα ένόμισα πως ή κυρία Ζοζεφίνα είχε αλλάξη μαζί μου έγινε ποιό έπιφυλακτική, και όταν συναντιόμαστε μέ κύτταζε μέ ψυχρότητα. "Ενα άπόγευμα του Σεπτεμβρίου όταν γύρισα σπίτι μου, καθώς έφτασα στο δεύτερο πάτωμα είδα την πόρτα της χήρας άνοιχτή ή κυρία Ζοζεφίνα στέκονταν στο κατώρλιο και μου έκανε σημείο να μπώ μέσα. Κύριε Τριστάν, μου είπε σιγά σιγά κοκινίζοντας, διαδίδονται στό σπίτι πράματα τά οποία δέν είνε προς τό συμφέρον σας: λέγεται πως έχετε μία φιλενάδα και ότι την φέρνετε εδώ κάθε βράδυ.... Δέν θέλω να πιστέψω τίποτα, άλλ' είμαι φίλη σας και νομίζω καθήκόν μου να σας πώ ό,τι λέγετε. "Όλοι που κάθονται εδώ έχουνε επαναστατήσει και λένε πως θα σας κακομεταχειριστούνε, έθεώρησα λοιπόν καθήκόν μου να σας είδοποιήσω και ενώ μου έλεγε αυτά μέ κύτταζε μέ βλέμμα έρωτικατικό και παρακαλεστικό.

— 'Αλομόνον! κυρία σας εύχαριστώ, της άποκρίθηκα: έπειτα της ώμολόγησα τό λάθος μου και της διηγήθηκα την ιστορία μου.

"Αμέσως ή φυσιογνωμία της κυρίας Ζοζεφίνας άλλαξε: τά γαλάζια μάτια της έσκοτεινίσαν και είδα να λάμψη σ' αυτά μία φωτιά πάθους και θυμού.

— "Ετσι λοιπόν, είπε μέ βία, ήτανε αλήθεια!.... 'Αγαπάτε την κόρη αυτή; "Α! είνε φοβερό!.... Τέτοια όντα έπρεπε να μην υπάρχουνε

την άνεψιά, και να λής σε όποιον σε ρωτήση ότι όλα όσα έχεις είνε της Μιλίτσας.

"Ακολουθεί την συμβουλή και ή ζωή του άλλαξη όψη. Τά πρόβατά του παχαίνουνε και πολλαπλασιάζονται, τά δένδρα του είνε γεμάτα καρπούς, λαμβάνει κληρονομίες που δέν της περίμενε, τά χωράφια του είνε γεμάτα από σιτάρι έτοιμα για θέρισμα. 'Αλλά ένα πρωί! που άκίνητος και εύτυχησμένος, θάμυαζε ένα ώραίο άγρό από στάρι, ένας ξένος που περνούσε τόν ρώτησε, τίνος είνε ο θυμασίος αυτός άγρός, εκείνη την στιγμή ξεχάστηκε και άπεκρίθηκε.

— Είνε δικός μου.

"Αμέσως πιάνει φωτιά στη άκρη του άγρου και άρχίζει ή καταστροφή. Τότε θυμάται την συμβουλήν που ξεχασσε, τρέχει πίσω από τόν ξένο και του φωνάζει. "Εκαμα λάθος δέν σου είπα την αλήθεια, στάσου γύρισε πίσω, αυτός ο άγρός δέν είνε δικός μου αλλά της άνεψιάς μου Μιλίτσας! "Αμέσως μόλις είπε αυτά τά λόγια αί φλόγες έπαψαν και τά στάχια άρχισαν πάλιν να φυτρώνουν.

"Η άπλη αυτή εικόνα και ή πολύ παλαιά δείχνει πως τό μυστηριώδες πρόβλημα του πεπρωμένου δέν άλλαξε διόλου από τότε που άρχισε να τό ρωτά ή άνθρωπος. Και τώρα άκόμη μπορεί να φωτίση την άμάθεια μας. "Εχομε τίς ιδέες μας αί οποίαι μας δίδουν μία μυστική εύτυχία ή δυστυχία, στες όποιες τά έξωτερικά περιστατικά έχουνε λίγο ως πολύ κάποια έπιρροή. "Υπάρχουνε άνθρωποι στυς όποιους αί ιδέαι αυτά έγιναν τόσο δυνατά, τόσο διαρκές

Την έβλεπα έκπληκτικός, ή νέα φυσιογνωμία της ήτανε τόσο διαφορετική από την συνειθισμένη όπου σχεδόν έμεινα άφωνος και στενοχωρημένος.

Είδε την έκπληξή μου και άμέσως άλλαξε φυσιογνωμία: τά μάτια της ύγράνησαν και έπειτα πιάνοντας τά χέρια μου μέ ζωηρότητα μου είπε:

— Συγχωρήσατέ με, συγχωρήσατέ με, γιατί παραφέρθηκα έτσι... "Αλλά σές έκτιμούσα τόσο.... σας συμπαθούσα τόσο.... σας αγαπούσα τόσο....

"Εκλαψε: έξαφνα έπεσε στη άγκαλιά μου και αίστάνθηκα στα χείλη μου ένα θερμό φίλημα... Χωρίς να θέλω έκαμα ένα κίνημα για να έλευθερωθώ από την άγκαλιά της, τότε έντράπηκε για ό,τι έκανε όπιστοχώρησε, σκέπασε μέ τά χέρια της τό πρόσωπο της και άρχισε να κλαίη

Φύγετε! έλεγε μεταξύ των δακρύων της... Για την άγάπη του Θεού, φύγετε!

Την άκουσα και έφυγα άνανδρα "Όταν βρέθηκα στη κάμαρά μου αισθάνθηκα πόσο σκληρά έφέρθηκα, αλλά συγχρόνως αισθάνθηκα μία φρίκη στη ιδέα της άγάπης αυτής που δέν είχα φανταστή και ή οποία μου φαίνοντα γελοίως αδύνατη.

"Όπως ή παιδική ήλικία και ή νεανική είνε χωρίς οίκο: δύστυχη κυρία Ζοζεφίνα, δε την ξαναείδα πλέον!.... "Η έποχή της εργασίας μου έφθασε στό τέλος της και έφυγα για τό Παρίσι, όσο μπόρεσα γρηγορότερα.

Τριάντα χρόνια πέρασαν: εκείνη πέθανε: και σήμερα άκόμη όταν συλλογίζωμε τά άσπρα μαλλιά της, τά νεανικά μάτια της, αισθάνομαι στη ψυχή μου αιώνιες τύψεις,

André Theuriet

ὥστε τίποτε δὲν μπορεῖ πλέον χωρὶς τὴν ἀδεια τους, νὰ ἔμπη εἰς τὸ χρυσὸ καὶ χάλκινο μέγαρο τὸ ὅποιο ἔχουσε κτίσει πᾶνω σ' ἓνα λόφο, ὁ ὁποῖος εἶνε ποιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὸ συνειθισμένον θρόνον τῆς τύχης. Ἔχομε τὴν θέληση μας ἢ ὁποῖα δυναμωμένη ἀπὸ τὰς σκέψεις μας καὶ στηριζομένη σ' αὐτὲς κατορθώνει ν' ἀπομακρύνῃ πολλὰ ἄχρηστα καὶ βλαβερὰ γεγονότα. Ἐν τούτοις ὁλόγυρα σ' αὐτὰ τὰ νησάκια τὰ λίγο, πολὺ σίγουρα, λίγο, πολὺ ἀνίκητα, ἐκτείνεται μιὰ χώρα τόσο ἀνίκητος, τόσο μεγάλη ὅπως ὁ ὠκεανὸς ὅπου φαίνεται ὅτι τὸ πεπρωμένον βασιλεύει μονάχο, ὅπως ὁ ἀέρας στὰ κύματα. Καμμιά σκέψη καμμιά θέληση δὲν μπορεῖ νὰ ἐμποδίσῃ ἓνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ κύματα νὰ μᾶς ζαλίσῃ νὰ μᾶς πληγώσῃ ἢ εὐεργετικὴ πρᾶξι τους δὲν ἀρχίζει παρὰ ἀφοῦ τὸ κύμα φύγει. Τότε μᾶς ἐγείρουν μᾶς ἀναζωογονοῦν καὶ ἀγρυπνοῦν ὅπως τὸ κακὸ κτύπημα τὸ ὅποῖον μᾶς ἔκαμνεν νὰ μὴ φθάσῃ ἕως εἰς τὰς πηγὰς τῆς ζωῆς. Εἰς αὐτὸ σταματᾷ ὁ ρόλος τους. Κατὰ τὸ φαινόμενον εἶνε πολὺ ἀπλὸς. Πραγματικά, ἐκτὸς ἂν ἡ τύχη πάρῃ τὸ ἀνίκητο σχῆμα σκληρῆς ἀρρώστιας ἢ θανάτου, κάμνει τὴν τύχη αὐτὴν σχεδὸν ἀδύνατη καὶ ἐνεπαρκῆ εἰς τὸ νὰ διατηρῇ ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον ἔχει καλλίτερο ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν ἀνθρωπίνην εὐτυχίαν.

(Maurice Maeterlineg)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κα Α. Κ. Νεάπολιν Κρήτης, ἐπιστολή σας ἐλήφθη ἀριθ 750 καὶ 751 ἀποστέλλονται ἐκ νέου. Κύριον Χ. Β. Cape Town Ἀφρική. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη, νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη καὶ στέλλονται φύλλα ἀπὸ 8 Μαρτίου θερμοῦς εὐχαριστίας. Δυστυχῶς ἡ κ. Παρρέν ἀπουσιάζει εἰς Ἰταλίαν. ἄμα ἐπιστρέφει θέλετε ἔχει ἐκτενῆ ἐπιστολήν. Κυρίαν Α. Θ. Βραΐλαν, ζητηθέντες ἀριθμοὶ ἀποστέλλονται καὶ πάλιν. Κυρίαν Α. Χ. Σιλίστρια, ζητηθέντες ἀριθμοὶ ἀποστέλλονται. Κυρίαν Μ. Β. Λαμίαν, ἐπιστολή σας μετὰ συνδρομῆς ἐλήφθη, φύλλα ἀποστέλλονται. θερμοῦς εὐχαριστίας. Κυρίαν Κ. Π. Ἀγυιαν. συνδρομή σας ἐλήφθη διὰ κ. Δ. θερμοῦς εὐχαριστίας. Κυρίαν Ν. Α. Πάτρας. Καλὴ ἐπιστολή σας ἐλήφθη, εὐχαριστίας δι' εὐμενεῖς κρίσεις σας. Φύλλον πρώτης Ἰουνίου ἀποστέλλεται. Ρεβαίως δύνασθε νὰ στέλλετε ἔργα σας ἢ μεταφράσεις εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν. πάντοτε ὁμοῦ μετὰ τὴν ὑπογραφήν σας.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Βερύκοκα γλυκὸ.— Πέρνετε μία ὀκτὴ βερύκοκα, ὅχι πολὺ γινομένα, τὰ κ α θ α ρ ῖ ζ ε τ α ι καὶ β γ ἄ ζ ε τ ε τὸ κ ο υ κ ο ὕ τ σ ι, ἐπειτο ἔχετε ἐλαφρὸ ἀσβεστόνερο καὶ τὰ θάζετε μετὰ ἕως δύο ὥρας ἔπειτα τὰ βγάζετε τὰ πλένετε καλὰ δύο τρὶς νερὰ τ' ἀπλύνετε ἐπάνω σὲ μία πετσέτα κοί τ' ἀφήνε-ε στὸν ἥλιο νὰ στεγνώσουν, κατόπιν ἔχετε μία ὀκτὴ ψιλικαπανισμένη ζάχαρι βαζετε ἓνα στρώμα ζάχαρι ἓνα βερύκοκα εἰς τὴν κατσαρόλα σας καὶ ἔπειτα τ' ἀκουμπάτε

σὲ σιγανὴ φωτιά, ἕως νὰ λυώσῃ ἡ ζάχαρι καὶ ἄμα ἀρχίσουν καὶ βοάζουν δυναμόνετε τὴν φωτιά, διὰ νὰ μὴν ἀργήσουν νὰ δέσουν καὶ λυόσουν, ἄμα δέσουν ἐὰν τὰ βερύκοκα εἶνε πολὺ γινομένα καὶ ἐπομένως πολὺ γλυκὰ τοὺς βαζετε μία κουταλιά τῆς σούπας λεμόνι καὶ τὰ ἀφήνετε νὰ πάρουν δύο τρεῖς βράσεις, ἐὰν δὲν εἶνε πολὺ γινομένα τότε τὰ σερβίρε-ε μὲλις δέσουν.

ΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΑΙ.— Βιβλίον ἐπίκαιρον εἶνε τὸ ἔρτι ἐκδοθὲν 43ον τῆς σειρᾶς τοῦ Συλλόγου πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων. Ἐγράφη ὑπὸ τοῦ κ. Ε. Σ. Λυκούδη καὶ ἔχει ὡς σκοπὸ νὰ καταδείξῃ τὸν ἐκ τῶν εἰς Ἀμερικὴν μεταναστευτῶν ἐθνικὸν κίνδυνον καὶ νὰ συντείνῃ εἰς τὴν ἀνακοπὴν τῆς ὁμῆς αὐτῶν ἥτις ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος αὐξάνει. Τὸ ζήτημα τοῦτο ὡς γνωστὸν ἐπασχολεῖ καὶ τὴν πολιτείαν, ἥτις προτίθεται νὰ λάβῃ νομοθετικὰ μέτρα πρὸς ρύθμισιν καὶ περιστολήν τοῦ μεταναστευτικοῦ ρεύματος. Πωλεῖται λεπτὰ 40 εἰς τὸ κατ' ἰσχύον τοῦ Συλλόγου, 42 ὁδὸς Ἀκαδημίας καὶ εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα. Πρὸς ἄλλους ἐκδίδονται ὁ Οἶνος ὑπὸ Σ. Χασιώτου καὶ τὸ Κράτος τοῦ Πλούτου κατὰ τὸν Καρνεῖν.

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ

Ἡ Χειραφετημένη καὶ ἡ Μάγισσα εἶναι δύο πρῶτα ἔργα τῆς ὑπὸ τὸν τίτλον: Τὰ Βιβλία τῆς Αὐγῆς τριλογίας τῆς κ. Καλλιρρόης Παρρέν,

Εἰς τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ μελετᾶται καὶ εἰκονίζεται ἡ γυνὴ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ Νέου Κόσμου, τὴν ἀνατρεφόμενην μετὰ τὸ πρακτικὸν πνεῦμα καὶ τὴν ὀρθὴν τοῦ προορισμοῦ τῆς ὡς ἀνθρωπίνου ὄντος ἀντίληψιν.

Εἰς τὴν «Χειραφετημένην» περιγράφονται ὁ βίος, τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα τῆς Κ)λεως, εἰς τὴν «Μάγισσαν» ὁ βίος τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. Καὶ τὰ δύο συγκινοῦν, συγκλονίζουσι, τέρπουσι καὶ διδάσκουσι. Ἀνατέμνοντι τὴν γυναικείαν καρδίαν καὶ διδοῦσι πλήρη ἰδέαν τῶν πλεονεκτημάτων τῆς νέας ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς.

Ἐκαστον ἐκ τῶν βιβλίων τούτων ἀποτελεῖται ἀπὸ 400 περίπου σελίδας καὶ τιμᾶται διὰ τὰς Ἀθήνας δρχ. 3, διὰ τὰς ἐπαρχίας 3,50 καὶ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν 3 φρ. χρ.

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται πρὸς τὴν κ. Κ. Παρρέν, ὁδὸς Πανεπιστημίου 27 Ἀθήνας καὶ συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομητρίαι μας, αἱ καθυστεροῦσαι τὰς συνδρομὰς των μέχρι σήμερον νὰ σπεύσουν εἰς ἐξόφλησιν τῶν καθυστερουμένων. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τὰς κ. κ. ἀνταποκριτρίαις καὶ ἀνταποκριτάς μας.